

ПРО КАДРОВУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В УМОВАХ ВІЙНИ ТА ДИВНІ РІШЕННЯ ВОЛОДИМИРА ЗЕЛЕНСЬКОГО

■ Призначення Президентом України Володимиром Зеленським 3 серпня 2026 року Рустема Умерова Головою Служби зовнішньої розвідки України є черговим украй невдалим і потенційно небезпечним кадровим рішенням в умовах російсько-української війни.

Підставою для такої оцінки є сукупність обставин, які, з огляду на специфіку діяльності Служби зовнішньої розвідки України, потребують особливої уваги. Зокрема, йдеться про публічно відому інформацію щодо Рустема Умерова, пов'язану з наявністю сімейних, майнових та інших зв'язків зі Сполученими Штатами Америки, а також права на постійне проживання і фактичне проживання членів його сім'ї на території цієї держави.

Це призначення продовжує негативну тенденцію кадрової політики у сфері національної безпеки, яка вже мала негативні наслідки та викликала широкий суспільний резонанс після окремих попередніх кадрових рішень Президента України Володимира Зеленського. Одним із найбільш показових прикладів стало призначення у 2019 році Головою Служби безпеки України Івана Баканова, якого 17 липня 2022 року Президент України своїм Указом

№ 499/2022 усунув від виконання обов'язків Голови Служби безпеки України, застосувавши положення статті 47 Дисциплінарного статуту Збройних Сил України щодо невиконання або неналежного виконання службових обов'язків, що призвело або могло призвести до людських жертв чи інших тяжких наслідків.

Не менш тривожним виглядає й тривале утримання Президентом України Володимиром Зеленським окремих ключових державних органів під керівництвом тимчасово виконуючих обов'язки у секторі безпеки й оборони, а також відсутність належної кадрової визначеності на окремих стратегічно важливих дипломатичних напрямках, зокрема у Сполучених Штатах Америки. В умовах російсько-української війни така практика свідчить про системні непрофесіоналізм, прорахунки, хаотичність і серйозні проблеми кадрової політики у сфері державного управління, що завдає істотної шкоди національній безпеці й обороні України.

Державна кадрова політика в умовах війни не залишає права на експерименти і не може бути наслідком волі чи політичної примхи однієї людини, навіть якщо вона наділена найвищими державними повноваженнями. Ціна кожного помилкового або несвоєчасного кадрового рішення під час війни вимірюється не лише ефективністю роботи державних інституцій, а й безпекою держави, життям українських військовослужбовців і мирних громадян.

Саме тому професіоналізм, державницьке мислення, бездоганна репутація, політична відповідальність і безумовна відданість національним інтересам України повинні бути головними критеріями призначення на найвищі державні посади. Не меншою має бути й персональна політична відповідальність Президента України за кожне таке кадрове рішення та його наслідки для держави.

Віктор БЕДЬ

м. Ужгород

6 серпня 2026 року